

Η αρεσκεία, η δόξα
και η εφορία του Θεού
επι των ανδρών

Δωδ

Καρα-Πραποτα

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΤΡΩΝ

Παπα

161

PR

25.092

Η ΑΦΙΚΟΤΙΜΙΑ Η ΥΠΑΚΟΗ
ΚΑΙ
Η ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ἐμπεριέχουσα τὰ ἑξῆς

Α'. Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΝΙΟΝ. Β'. Ο ΓΡΥΛΛΟΣ. Γ'. Ο
ΠΡΟΒΑΤΟΣ ΜΟΝΤΕΣΚΙΟΣ. Δ'. Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΗ
FABLES DE FLOBIAN LA CARPE ET LES CARPILLON.

Καὶ διχοφόρος ἄλλας ἱστορίας προβλεπούσας τὴν
πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ περὶ τῶν ἀνθρώπων.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΥΠΟ
ΧΑΡΑΛ. ΠΑΝ. ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ

(ἐκ Ζατοῦνης, μθητοῦ τῆς γ'. τάξεως τοῦ Γυμνασίου)

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ο «ΦΑΡΟΣ»

1888.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Εάν αντίτυπον μη φέρον την σφραγίδα μου θεωρείται κλεψίτυπον.

161
PR
25092

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΝΙΟΝ

«Τῆ ἀχρηστία ἔπεται ἡ ἀγκισχυντία»

Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου εἶναι τὸ ἄριστον, θὰ τὸ ἀποδείξωμεν ἐντὸς ὀλίγου. Ἐν ἄρνιον ἔσβυνε τὴν δίψαν τοῦ εἰς τὸ ρεῦμα ὕδατος καθαροῦ. Εἰς λύκος καταρθάνει νῆστις, ὅστις ἐζήτει εὐκαιρίαν τινὰ, καὶ τὸν ὁποῖον ἡ πείνα εἰς τοὺς τόπους τούτους εἰλκυε, εἶπε τὸ ζῶον τοῦτο πλήρες ὀργῆς, τίς σὲ καθιστᾷ τέσον πολυμῆρὸν νὰ παρατήρης τὸ ποτόν μου; θὰ τιμωρηθῆς διὰ τὴν πολυμίαν σου. Βασιλεῦ ἀπάντη τὸ ἄρνιον ἡ ὑμετέρα μεγαλειότης ἄς μὴ ὀργίζηται, ἀλλὰ μᾶλλον ἄς παρατηρήσῃ ὅτι πηγαίνω νὰ σβύσω τὴν δίψαν μου εἰς τὸ ρεῦμα εἰκοσι βήματα κατωτέρω αὐτῆς, καὶ κατὰ συνέπειαν κατ' οὐδένα τρόπον δὲν δύναμαι νὰ παραίξω τὸ ποτόν αὐτῆς καὶ τὸ παρατήσεις σὺ; ἐπανελάθεν τὸ σκληρὸν θηρίον, καὶ γνωρίζω ὅτι μ' ἐκκολόγησας κατὰ τὸ πρεσβυτὸν ἔτος. Πῶς ἤθελον τὸ πρᾶξι ἀφοῦ δὲν εἶχον γεννηθῆ ἀκόμη, καὶ θηλάζω ἀκόμη τὴν μητέρα μου ἐπανελάθεν τὸ ἄρνιον; (Λέγει τὸ ἄρνιον θηρίον) ἐάν δὲν εἶσαι σὺ λοιπὸν θὰ εἶνε ὁ ἀδελφός σου ἀπεκρίθη τὸ ἄρνιον· δὲν ἔχω ποσῶς ἀδελφόν, εἶπεν ὁ λύκος. Λοιπὸν κἄποιος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σου θὰ εἶνε διότι δὲν μὲ λυπήσθε ποσῶς οὔτε σεῖς, οὔτε οἱ θοσκοὶ σας, οὔτε οἱ κύνες σας, λοιπὸν πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ. Τότε ὁ λύκος τὸ φέρει εἰς τὸ χάθος τῶν δασῶν καὶ ἔπειτα τὸ τρώγει ζενυ ἑτέρας διατυπώσεως.

Ο ΓΡΥΛΛΟΣ

Πτωχός τις Γρύλλος κερυρμένος εἰς τὸν ἀνθημένον

ἀνθῶν πικρῆται πεταλοῦδα περιπτραμένην εἰς τὴν περὶ
διχῆδα. Τὸ πτερωτὸν ἔντομον ἔλαμπε διὰ τῶν μικροτέρων
χρωμάτων, τὸ κυανοῦν, τὸ πορφυροῦν, ἔλαμπον ἐπὶ τῶν
περῶγων τῆς. Νέα ὠραία κομψομένη τρέχει ἀπὸ
ἀνθος εἰς ἀνθος λαμβάνουσα καὶ ἐγκαταλείπουσα τὰ ὠ-
ραιότερα. Ἄχ! ἔλεγεν ὁ Γρύλλος πόσον ἡ τύχη τῆς καὶ
ἡ ἰδική μου εἶνε διάφορος, ἡ κυρία φύσις δι' αὐτὴν ἔκαμιν
ἅλα, καὶ δι' ἐμὲ τίποτε, δὲν ἔχω προτέρημα, καὶ ἀκόμη
ὀλιγώτερον μορφήν, οὐδεὶς μὲ προσέχει μὲ ἀγνοοῦσιν ἐπὶ
τῆς γῆς. Ἐν ᾧ ὠμίλει εἰς τὸν λαιμῶνα φθάνει πλῆθος
παιδίων, ἰδοὺ αὐτὰ τρέχοντα κατόπιν τῆς πεταλοῦδας
ταύτης, τὴν ὁποῖαν ἐπιθυμοῦσι. Πῖλοι, βινόμεκτρα, καλ-
λύμακτρα, ἐχρησίμευσαν εἰς τὸ νὰ τὴν συλλάβωσιν, τὸ
ἔντομον ὅμως μάτην προσπαθεῖ νὰ ταῖς διαφύγη καθί-
σταται ἐντὸς ὀλίγου κατὰκτησις αὐτῶν, ὁ εἰς τὴν συλ-
λαμβάνει ἀπὸ τὴν πτέρυγα, ὁ ἕτερος ἀπὸ τὸ σῶμα, τρίτος
ἔρχεται καὶ τὴν συλλαμβάνει ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, δὲν ἔχει-
αἴετο προσκῦτή προσπάθεια (τόσαι δυνάμεις) ὅπως ξεσχι-
σωσι τὸ πτωχὸν ζῶον ὦ! ὦ! λέγει ὁ Γρύλλος δὲν προσπα-
νοῦμαι πλέον. Πολὺ ἀκριβῶς κοστίζει νὰ λάμπη τις ἐν τῷ
κόσμῳ τούτῳ πόσον θὰ ἀγαπῶ τὴν βελτίαν μου ἐρη-
μίαν, ὅπως ζῶμεν εὐτελεῖς ἀλλ' ὅς ζῶμεν κεκοιμημένοι.

«Καὶ σήμερον πικρῆται ὅτι οἱ πτωχοὶ πάσχουσιν
ἐκ τῶν πλουσίων καὶ μέλιστα ἐκ τῶν πλουσιοπαιδίων».

ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΜΟΝΤΕΣΚΙΟΣ

Ὁ πρόεδρος ὁ Μοντέσκιος καὶ ὁ λόρδος Σουστεριέλδης
ὄντην ἔβησαν κάμνοντες ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος τὸ ταξίδιον
τῆς Ἰταλίας. Ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἔσαν πικασμένοι ὅπως

τινδεθῶτι ταχέως (διὰ φιλικῶς). Ὅθεν ἡ σχέσις μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχε ταχεῖα ἐπορεύοντο πάντοτε φιλονικούντες ἐπὶ τῶν πλεονεκτημάτων τῶν δύο ἔθνων, ὁ λόρδος ἀπέδεχετο τὴν γνώμην τοῦ προέδρου ὅτι οἱ Γάλλοι εἶχον περισσότερο ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν Ἑγγλων· ἀλλ' ἔλεγεν ὅτι ἀφ' ἑτέρου δὲν ἔχουσι τὸν κοινὸν νοῦν, ὁ πρόεδρος συνεφώνει εἰς τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε σύγκρισις δυνατὴ μεταξὺ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς εὐθυκασίης, ἡ φιλονικία διήρκει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ἦσαν εἰς τὴν Βενετίαν ὁ πρόεδρος ἐσχετίζετο μετὰ πολλῶν, ἐπορεύετο πανταχοῦ ἔβλεπε τὰ πάντα, ἠρώτα, συνωμίλει καὶ τὸ ἑσπέρας ἐκράτει σημείωσιν τῶν παρατηρήσεων τὰς ὁποίας εἶχε κάμει. Πρὸ μιᾶς ἡ δύο ὥρῶν εἶγεν ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ εἰς ἀγνωστὸν τῷ ἀνηγγέλην. Οὗτος ἦτο Γάλλος τις ἀρετὰ κακῶς ἐνδεδυμένος. Ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπεν, κύριε, εἶμιτι συμπατριώτης σας. Πρὸ εἴχουσιν ἐτῶν ζῶ ἐνταῦθα ἀλλ' ἔγω πάντοτε τηρήσει φιλίαν διὰ τοὺς Γάλλους καὶ ἐνόμισα ἐνίοτε ἐκυτὸν εὐτυχῆ νὰ εὕρω τὴν περίστασιν νὰ σὲς ὑπηρετήσω ὅπως μοὶ συμβαίνει σήμερον με ὑμᾶς, δύνηκατι τίς τὰ πάντα νὰ πράττη εἰς τοῦτον τὸν τόπον, ἐκτὸς τοῦ νὰ ἀναμιγνύηται εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις. Λέξις τίς ἀπερίσκεπτος ἐπὶ τῆς κυβερνήσεως κοστίξει τὴν κεφαλὴν, τιμωρεῖται διὰ θανάτου, ἔχεται ἐξ αὐτῶν πεμισσοτέρους τῶν χιλίων. Οἱ ἀνώτατοι λειτουργοὶ τοῦ κράτους ἔχουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς ἐπὶ τῆς ἐμῆς διαγωγῆς, σὲς κατασκοπεύουσι καὶ ἀκολουθοῦσι ἔλα ἡμῶν τὰ διαθήματα, κρατοῦσιν δὲ σημείωσιν ὅλων τῶν σχεδίων ὑμῶν δὲν ἀμφιέχλουσι ποσῶς ὅτι ὑμεῖς δὲν συγγράφετε. Γνωρίζω μετὰ θετικότητος ὅτι ὀφείλουσι ἴσως νὰ εἶλαι σήμερον ἴσως νὰ εἶναι αὔριον νὰ κάμωσι πρὸς ὑμᾶς κατ'.

οίκον ἔρευον. Παροκτήρησε κύριε ἂν πράγματι ἔχετε γράψαι καὶ σκεφθῆτε ὅτι εἶχος ἀθῶος ἀλλὰ κακῶς ἐξηγημένος θὶ σὰς ἐκώσισε τὴν κεφαλὴν. Ἴδού πᾶν ὅτι ἔγω νὰ σὰς εἶπε λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς χαιρέτησω ἐὰν μὲ συναντήσητε εἰς τὰς ὁδοὺς· σὰς ζητῶ διὰ πᾶσαν ἀνταμοιβὴν καὶ μὴ μὲ ἀνγνωρίσητε καὶ ἂν κατὰ τύχην ἦτο πάρα πολὺ ἄργά διὰ νὰ σὰς σώσω καὶ σὰς συλλάβωσι νὰ μὴ μὲ καταγγείλητε. «Ταῦτα εἶπὼν ὁ ἀνθρώπος μου ἐξηφανίσθη καὶ ἀφῆκε τὸν πρόεδρον Μοντέσκιον εἰς τὴν μεγαλειέτην ἀδημονίαν. Ἡ πρώτη αὐτοῦ κίνησις ὑπῆρξε νὰ ὑπάγῃ ταχέως εἰς τὸ γραφεῖόν του νὰ λάβῃ τὰ χαρτὰ του καὶ νὰ τὰ ῥίψῃ εἰς τὸ πῦρ· μόλις ἔπραξε τοῦτο ὁ Μιλῶρδος Σεστεριέλδος ἐπέστρεψε. Δὲν ἐκοπίασε πολὺ νὰ ἀγνωρίσῃ τὴν τρομερὰν ταραχὴν τοῦ φίλου του. Ἠρώτησεν αὐτὸν τί πῶ συνέβη; Ὁ Πρόεδρος πῶ γνωστοποιεῖ τὴν ἐπίστασιν, ἣν ἔλαβε τὰ κεκαμμένα χαρτὰ, καὶ τὴν διαταγὴν τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει ὅπως ἡ ἄμαξα αὐτοῦ νὰ εἶναι προετοιμασμένη εἰς τὰς 3 ὥρας τῆς πρωίας.

II. ΜΙΚΡΑ ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΗ

Ἦτο ποτε μικρὰ τις κόρη χωρική ὠραιωτάτη, τὴν ἵποιαν ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ, ἢ μήτηρ της ἦτο τρελλὴ δὲ αὐτὴν καὶ ἢ νόνα της ἀκόμη τρελλοτέρα. Αὕτη ἢ καὶ γυνὴ τῆς ἔσχμε ἓνα ὠραῖον σκοῦρον κόκκινον, ὃ ὁποῖόν τῆς ἠμοῖζε τόσο καλὰ, ὥστε πανταχοῦ τὴν ἐκάλουον μικρὰ κοκκινουσκουφήν. Ἡμέραν τινὰ ἢ μήτηρ της κατασκευασασα καὶ ψήσασα πῆτας τῇ εἶπεν. Πήγαινε νὰ ἴδῃς καὶ καμὴ ἢ νόνα σου, διότι μοι εἶπον ὅτι ἦτο ἀσθενὴς φερε τῆς μίαν πῆταν καὶ τὸ μικρὸν τοῦτο δοχεῖον μὲ ἑ

τυρον. Ἡ μικρὰ κοκκινოსκούφη ἀνεχώρησεν εὐθὺς διὰ τὴν ὑπάρχη εἰς τὴν νόνα τῆς ἣ ὑποία κατῴκει εἰς ἕνα ἄλλο χωρίον. Διερχομένη ἔκ τινος δάσους συνήντησεν τὸν κομμάρον λύκον ὅστις ἐπεθύμησε πολὺ διὰ τὴν φάγη, δὲν ἐτόλμησε δὲ ἕνεκα ξυλοκόπων τινῶν, οἵτινες ἦσαν, ἐντὸς τοῦ δάσους, τὴν ἠρώτησεν, ποῦ ἐπήγαίνε ἡ δυστυχὴς κόρη ἣ ὑποία δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο ἐπικίνδυνος τὴν στέκεται τὴν ἀκούη τὸν λύκον τοῦ εἶπεν ὑπάγω τὴν ἰδῶ τὴν νόνα μου καὶ τὴν φέρω μίαν πῆταν καὶ ἀγγεῖτον με βούτυρον τὰ ὑποία ἣ μήτηρ μου τῆς στέλλει.

Κατοικεῖ πολὺ μακρὰν τῆ εἶπεν ὁ λύκος; ὦ ναὶ καὶ τῶ εἶπεν ἡ μικρὰ κοκκινοςκούφη ἐκεῖ πέραν τοῦ μύλου, τὸν ὑποῖον βλέπετε ἐκεῖ κάτω κάτω εἰς τὴν πρώτην οἰκίαν τοῦ χωρίου ἔ! καλὰ εἶπεν ὁ λύκος θέλω τὴν ὑπάγω, τὴν ἰδῶ ἐπίσης. Πηγαίνω ἐκεῖ δι' αὐτῆς τῆς ὁδοῦ, καὶ τὸν νὰ ὑπάγῃς διὰ τῆς ἄλλης, θά ἰδῶμεν τίς θά φθάσει ἐκεῖ ἐνωρύτερον. Ὁ λύκος ἤρχισε τὴν τρέχη μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως διὰ τῆς ὁδοῦ ἣτις ἦτο συντομωτέρας καὶ ἡ μικρὰ κόρη ἀνεχώρησεν διὰ τῆς μακροτέρας ὁδοῦ διασκεδάζουσα εἰς τὸ τὴν συνάξῃ λεπτοκόρυα καὶ εἰς τὸ τὴν διώκῃ πεταλούδας καὶ τὴν κατασκευάζῃ ἀνθοδέσμας ἐκ τῶν μακρῶν ἀνθέων τὰ ὑποία συνήντα. Ὁ λύκος δὲν ἐβράδυνε τὴν φθάσει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς νόνας ἔκρουσε τὴν θύραν Τόκ Τόκ ποῖος εἶναι; εἶναι ἡ κόρη σου ἡ μικρὰ κοκκινοςκούφη εἶπεν ὁ λύκος (προσποιούμενος τὴν φωνὴν,) ἡ ὑποία σὰς φέρει μίαν πῆταν καὶ μίαν μικρὰν χυτράν με βούτυρον τὰ ὑποία ἣ μήτηρ μου σὰς στέλλει. Ἡ καλὴ νόνα ἣ ὑποία ἦτο εἰς τὴν κλίνην τῆς ἐπειδὴ ἦτο κακοδιάθετος τῶ ἐφώναξεν σὺρε τὸν πεσκέσιον καὶ τὸ ξύλον θὰ πῆσῃ

ὁ λύκος ἐτράβηξε τὸν πασσαλίσκον καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη. Ἐρώφησε κατὰ τῆς καλῆς γυναικὸς καὶ τὴν κατέφαγεν ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ διότι πρὸ τριῶν ἡμερῶν δὲν εἶχε φάγει τίποτε, ἔπειτα ἔκλεισε τὴν θύραν ὑπῆγε νὰ πλαγιασθῆ εἰς τὴν κλίνην τῆς νόνας περιμένων τὴν μικρὰν κοκκίνοσκούφην, ἥτις μετὰ τινα χρόνον ἤλθεν νὰ κτυπήσῃ εἰς τὴν θύραν τὸκ τὸκ. Ποῖος εἶνε ἡ μικρὰ κοκκίνοσκούφη, ἥτις ἤκουσε χονδρὴν φωνὴν τοῦ λύκου κατ' ἀρχὰς μὲν ἐροβήθη ἀλλὰ νομίζουσα ὅτι ἡ μάμη της ἦτο συναχουμένη τῷ ἀπεκριθῆ εἶναι ἡ κόρη σας ἡ μικρὰ κοκκίνοσκούφη ἥτις σᾶς φέρη μίαν πίττα εἰς ἓν μικρὸν δοχεῖον μὲ βούτυρον τὸ ὁποῖον ἡ μήτηρ τῆς ἀποστέλλει, ὁ λύκος ἐφώνησε γλυκαίνων ὀλίγον τὴν φωνὴν τράβηξε τὸν πασσαλίσκον καὶ ὁ σῦρτης θὰ πέσῃ. Ἡ μικρὰ κοκκίνοσκούφη ἐτράβηξε τὸν πασσαλίσκον καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη. Ὁ λύκος ἰδὼν αὐτὴν εἰσερχομένην εἶπε κρυπτόμενος ὑποκάτω τοῦ σκαπέσματος θέσε τὴν πῆτταν καὶ τὸ μικρὸν ἀγγεῖον μὲ τὸ βούτυρον ἐπὶ τὸ σκαφίδιον καὶ ἔλθε νὰ κοιμηθῆς μετ' ἐμοῦ, τὸ μικρὸν κολλύμμα, ἐκδύεσαι καὶ πηγαίνει νὰ κοιμηθῆ θλίπων πῶς ἡ μάμη της εἶχε ἐγείρει μὲ τὰ νυκτωὰ της, τῷ εἶπε, μάμη πόσους μεγάλους θραχίονας ἔχεις εἶναι διὰ νὰ σὲ ἐναγκαλιζῶμαι καλλίτερον τέκνον, μάμη μου πόσον μεγάλους πόδας ἔχεις εἶναι διὰ νὰ τρέχω καλλίτερον τέκνον μου, μάμη μου πόσον μεγάλα ὦτα ἔχεις εἶναι διὰ νὰ ἀκούω καλλίτερον τέκνον μου, μάμη μου πόσον μεγάλους ὀφθαλμούς ἔχεις, εἶναι διὰ νὰ βλέπω καλλίτερον τέκνον μου, πόσους μεγάλους ὀδόντας ἔχετε εἶναι διὰ νὰ σᾶς φάγω. Καί λέγων τὰς λέξεις ταύτας ὁ μοθηρὸς λύκος ἐρρίφθη κατὰ τοῦ μικροῦ ἐρυθροῦ κολλύμματος καὶ τὴν ἔφαγεν.

FABLES DE FLORIAN

LA CARPE ET LES CARPILION

Φυλάττεσθε καλῶς υἱοί μου μὴ παραπλησιάζητε εἰς τὴν ὄχθην νὰ ἀκολουθήτε τὸν πυθμέναν τοῦ ποταμοῦ γὰρ ῥοθῆσθε τὴν φονικὴν ὄρμιν πρὸς τὸν ἰέρακα ἂν καὶ εἰσέτι εἶνε ἐπικινδυνότερος. Οὕτως ὠμίλει Κυπρίνος τοῦ Σηκουάναν εἰς τοὺς νεαροὺς ἰχθεῖς, οἵτινες μόλις τὸν ἤκουον. Ἦτο κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον ὅτε ἡ χιών, ὁ πάγος, διαλυθέντα ὑπὸ τῶν γεφύρων κατήρχοντο ἐκ τῶν ὄρέων. Ὁ ποταμὸς λοιπὸν ἐξογκωθεὶς ἀνυψοῦται περλάζων καὶ ὑπερχειρίζων εἰς τοὺς ἀγρούς. Α! Α! ἐρώναζον οἱ Κυπρίνοι, τί λέγεις περὶ τούτου φίλαρε Κυπρίνε; Φοβεῖσθε δι' ἡμᾶς τὰ ἀγγύστρια τώρα θὰ ἴδῃς ἡμᾶς πολιτικῆς τῆς Θυελλώδους θαλάσσης. Παρατήρησον ὅτι δὲν βλέπομεν τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον τὰ ὕδατα καὶ τὸν αὐρανὸν (στερεῶμα). Τὰ δένδρα εἶνε κεκρυμμένα ὑπὸ τὰ ὕδατα (διότι ὁ ποταμὸς εἶχε πλημμυρήσει) εἴμεθα οἱ κύριοι τοῦ κόσμου εἶναι ὁ πγκόσμιος καταλλεισμός. Μὴ πιστεύητε ποσῶς τοῦτο ἀπαντᾷ ἡ γραῖα, μήτηρ, διὰ νὰ ἀπισυρθῇ τὸ ὕδωρ δὲν χρειάζεται εἰμὴ μίαν μόνην στιγμὴν, νὰ μὴ ἀπομακρυνθῆτε καὶ φοβούμενοι κανέν δυστύχημα νὰ ἀκολουθήτε πάντοτε τὸν πυθμέναν τοῦ ποταμοῦ μὲν! λέγουσιν οἱ ἰχθεῖς ἐπικινδυνότεροι πάντοτε τοὺς αὐτοὺς λόγους, γὰρ, πηγαινόμεν νὰ ἴδωμεν τὴν νέαν ἡμῶν κτίσιν, ὀμιλοῦντες τοῦτο οἱ ἀπερίσκεπτοι ἡμῶν ἐξέρχονται ἐκ τῆς κοίτης τοῦ Σηκουάναν καὶ πορεύονται εἰς τὰ ὕδατα, τὰ ὁποῖα καλύπτουσι τὴν χώραν. Τί συνέβη τὰ ὕδατα ἀπεσῶρθησαν καὶ οἱ Κυπρίνοι ἔμειναν εἰς τὴν ξηρὰν, (διότι

ὁ Θεὸς ἔπκυσε πλέον τὴν βροχὴν καὶ τὰ ὕδατα ἃ ἦσαν γύρωθεν τοῦ ποταμοῦ ἀπεσύρθησαν καὶ οὗτοι οἱ ἀνόητοι ἔμειναν εἰς τὴν ξηρὰν) εὐθὺς συνελήφθησαν καὶ ἐταγανίσθησαν. Δικαί᾽ ἐγκατέλιπον τὸν ποταμὸν; δικαί; τὸ γνωρίζω μὲ τὸ παραπάνω ἀκριβῶς. Διότι πάντοτε νομίζουσι τινες σεκυτὸν σωώτερον τῆς μητρὸς, ἢ τοῦ πατρὸς ἢ καὶ παντὸς μαγικειτέρου.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΜΗΤΗΡ

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον, ὅτε ὁ ἥλιος ἔδυσε καὶ ἡ γλάζα ἐπληττε διακεκομμένως τοῦ παραθύρου τὰς ὑέλους, νεκρὰ μήτηρ ἔχουσα ἀσθενὲς τὸ τέκνον τῆς ἐκάθητο πλησίον αὐτοῦ. Τοῦτο κατέκειτο γαμὰ μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς, γλωμὸν ἀνέπνεε δυσκόλως, ὥστε ἡ ἀναπνοή του ἦτο ὡς βαθύς ἀνάστεναγμός. Ἡ δὲ μήτηρ του θεβαρυμένη ὑπὸ λύπης ἐκάθητο ἄπνοος τρεῖς νύκτας. Ἡ θύρα ἐκρούσθη, τίς εἶ; ἀπήντησεν ἡ μήτηρ εἰσέλθετε, ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἐκλείσθη ἀνευ θορύβου. Ἡ δὲ μήτηρ ἐστράφη νὰ ἴδῃ τίς εἶνε, εἶδε τότε νὰ πλησιαζῆ γέρον ἰσχνὸς κάτωχρος, ἐκ τῆς βροχῆς τὸ ἐνδυμὰ του ἦτο ἐλεεινόν, ὥστε ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἐστίαν διὰ νὰ ἀνκλάβῃ τὰς δυνάμεις του διότι ἐκ τοῦ ψύχους ἔτρεμεν. Ὁ γέρον κατέλαβε τὴν θέσιν τῆς μητρὸς καὶ ἤρχιζε νὰ λέγει διάφορα θανάσιμα ἄσματα. Ἡ μήτηρ εἶπεν· δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι θὰ σώσω αὐτό; Αὐτὸς ἔκαμε σημεῖον διὰ τῆς κεφαλῆς, ὅπερ ἐδήλου, οὔτε ναί, οὔτε ὄχι. Ἡ μήτηρ ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς δὲ μεγάλα δάκρυα ἤρχισαν νὰ καταβαίνωσιν ἡ δὲ κεφαλὴ τῆς ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους. Ὁ δὲ γέρον ἐκίνει τὸ λίκνον ἐφησυχάζων αὐτήν. Αὕτη δὲ ἔπασεν εἰς βαθὺν ὕπνον διότι

πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχε νὰ κοιμηθῆ. Ἀνερώνησεν λοιπὸν ἡ μήτηρ ποῦ εἶνε ὁ γέρον ; Ἐκεῖνος δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ, εἶπεν ὑφαρπάσει τὸ παιδίον ἐκ τῆς κοιτίδος καὶ ἔφυγεν. Ἡ μήτηρ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ἀνακρонуοῦσα. Τί ἔγεινεν τὸ τέκνον μου ; Γυνὴ ὑψηλὴ περιβεβλημένη μέλανα ἐσθητικὰ καὶ πεοιφερομένη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἀπέναντι τῆς οἰκίας μὲ τοὺς πόδας εἰς τὴν χιόνα, τῇ εἶπεν. Διατί ἄφρων ἀφῆκες νὰ ἔμβῃ ὁ θάνατος ἐντός καὶ σὺ νὰ κοιμηθῆς καὶ νὰ σοῦ ἀσπᾶξῃ τὸ παιδίον ; τὸν εἶδον καὶ ἔφρευγεν δρομαίως, γινώριζε ὅμως ὅτι πάρει ὁ θάνατος δὲν τὸ φέρει ὀπίσω πτωχῇ μητέρι. Εἶπέ μοι μόνον τὴν ὁδὸν ἣν ἔλαθεν καὶ θὰ δυνηθῶ ν' ἀνεύρω αὐτὸν ἐγώ. Πρὶν ὅμως σοῦ δεῖξω τὴν ὁδὸν νὰ καθίσης νὰ μοῦ εἴπῃς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὰ ἄσματα, τὰ ὅποια ἔλεγες τοῦ τέκνου σου κατὰ τὰς τρεῖς νύκτας. Εἶμαι ἡ νύξ. Ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ δεῖξε μοι σὲ πρκακαλῶ τὴν ὁδὸν καὶ ὅτε θὰ ἐπιστρέψω θὰ σοὶ τὰ εἶπω ὅλα ἀπ' ἐξ ἀρχῆς. Ἀλλ' ἡ νύξ ἔμεινεν ἄφωνος. τότε ἤρχισεν νὰ λέγῃ τὰ ἄσματα, ὅπου ἔχει μόνον ἡδύναντο νὰ ἐγείρουν ἀσθενῆ ἀλλὰ καὶ τεθνεῶτα νὰ ἀναστήσουν. Τότε συγκινηθεῖσα ἡ νύξ ἀρκεῖ εἶπεν. Ἄγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο δάσος τῶν κυπαρίσσων ἐκεῖ εἶδον νὰ εἰσέλθῃ ὁ θάνατος μετὰ τοῦ παιδίου. Ὄρμησεν ἡ μήτηρ θάναει ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους ἡ ὁδὸς ἠνοίγετο εἰς δῶα. Τότε εὐρέθη εἰς μεγάλην ἀμυχανίαν μὴ γνωρίζουσα ποῖαν ὁδὸν νὰ διέλθῃ, ἐκεῖ περίξ ἦτο ἀπεζηραμένη θάψις, ἡ δὲ χιὼν εἶχε γίνει κρύσταλλον, τότε εἶπεν ἡ μήτηρ εἰς τὴν θάψιν μὴ εἶδες τὸ τέκνον μου νὰ διέλθῃ μετὰ τοῦ θανάτου ; Ναι εἶπεν ἡ θάψις ἀλλὰ πρὶν μὴ θερμάνῃς διὰ τῶν κόλπων σου (διότι βλέπετε ἀπεκρυσταλλώθη) δὲν θὰ σοὶ δεῖξω τὴν ὁδὸν. Τότε ἡ μήτηρ

ἀνευ διαταγῆς ἐνηγκαλίσθη τὴν βάτον θλίβουσα αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς. Οἱ πόγαι ἀνελύοντο αἱ δὲ ἀκάνθαι γυμνούμεναι εἰσῆρχοντο εἰς τὰ στήθη τῆς μητρός. Ἄλλὰ βυθμηδὸν ἤρχισαν, δικλυθέντων τῶν πόγων, νὰ φύωσιν πράσινα φύλλα καὶ ὠραῖοι ἐρυθρωποὶ καρποὶ. Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσον θερμὴ εἶνε ἡ καρδία τῆς μητρός. Τότε ἡ ἑσπέρη τῆς εἰδείξε τὴν ὁδὸν, ἣν ὠρεῖται νὰ ἀκολουθήσῃ. Αὕτη ἔδραμε ὡς σιδηροδρομὸς διὰ νὰ προφθάσῃ τὸ τέκνον τῆς ἀλλ' ἀπήντησε μίαν λίμνην εἰς τὴν ὁποίαν οὔτε λῆμπος ὑπῆρχεν οὔτε πλαισίον ἐφαίνετο. Ἡ λίμνη ἦτο παγωμένη, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ αὐτὴν καλυμθῶσα. Ἡ τάλαινα καὶ δυστυχὴς μήτηρ ἔπεινε τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ζητῶσα βοήθειαν, μήπως καὶ θαυματουργήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς. Τότε ἡ Νηρηΐς τῆς λίμνης τῆ λέγει ἐγείρουσα τὴν λευκὴν κεφαλὴν τῆς ὑπὲρ τὰ ὕδατα, ἀγκυρῶ νὰ συνθροίζω μαργαρίτας λοιπὸν οἱ ὀφθαλμοὶ σου εἶνε ὠραιότεροι τοῦτων δέγῃσαι νὰ κλαύσης τόσον πολὺ ὥστε νὰ πέσουν οἱ ὀφθαλμοὶ σου; Τότε δὲ θὰ σὲ φέρω εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, εἰς τὸ φυτοκαμῆτον ὅπου ὁ θάνατος κκλιεργεῖ τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη, τὰ ὅποια ἕκαστον περὶ σπῆ μίαν ζωὴν ἀνθρώπου. Ὅλα σὲ δίδω λέγει ἡ πτωχὴ μήτηρ διὰ νὰ προφθάσῃ τὸ τέκνον μου, καὶ ἤρξατο κλαίουσα τόσον πολὺ ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξῆλθον, αἵτινες εἶχον μεταβληθῆ εἰς μαργαρίτας καὶ ἐγύθησαν ἐντὸς τῆς λίμνης, ὅπου μετεβλήθησαν εἰς ἀδάμαντας. Τότε ἡ Νηρηΐς ἔλαβε τὴν τυφλὴν μητέρα καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην. Ἐκεῖ ἠγείρετο τὸ ἀνάκτορον τῶν ζώντων ἀνθέων. Ἦτο μέγα παλάτιον ὑέλινον, μήκους πολλῶν λευγῶν, θερμίζόμενον τὸν μὲν χειμῶνα ὑπὸ ἀοράτων ἐστίων τὸ δὲ ἔαρ ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Ἡ τυφλὴ μή-

τηρ δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ αὐτὸ διότι δὲν εἶχε πλέον ὄμμα-
τα. Ἄλλ' ἐκινήθη ψηλαφουῖσα ἕως ὅτου ἀνεῦρε τὴν εἰ-
σοδον, ἀλλ' ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ (διὰ λίθων ἐσρωμμένος
διὰδρομος καλεῖται οὐδός) γραῖα οἰκοφύλαξ καὶ ἠρώτησεν
τί ζητεῖς ἐδῶ ; Ἐρχομαι ζητοῦσα τὸν θάνατον, ὅστις
ἤρπαξε τὸ τέκνον μου. Καὶ τίς σὲ ἐβοήθησεν ὅπου ἤλθες
ἐδῶ εἶπεν ἡ γραῖα; Μὲ εὐσπλαγγνίσθη ὁ ἀγαθὸς Θεός,
εἶπεν ἡ μήτηρ, ὁμοίως θὰ μὲ εὐσπλαγγνίσθῃς καὶ θὰ
μὲ ὀδηγήσῃς διὰ νὰ ἀνεύρω τὸ τέκνον μου, εἶπεν ἡ
γραῖα δὲν γνωρίζω τὸ τέκνον σου, καὶ σὺ οὐσα τυφλὴ
δὲν δύνασαι νὰ τὸ ἴδῃς πλέον. Πολλὰ ἄνθη καὶ δένδρα
ζωῆς ἀπέθανον τὴν νύκτα ταύτην, μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ ὁ
θάνατος διὰ νὰ τὰ ἀποσπάσῃ διότι δὲν γνωρίζεις ὅτι ἔ-
καστον πλάσμα ἔχει ἐνταῦθα τὸ ἄνθος του, ἢ τὸ δένδρον
του κατὰ τὸ σῶμα ἐκάστου, ἔχουσι δὲ τὴν αὐτὴν ὡς τὰ
ἄλλα φυτὰ ὕψιν.

Ἐχουσιν ὅμως καρδίαν καὶ ἡ καρδία αὐτῆ πάλαι πάν-
τοτε, ἂν διὰ τῆς ἀφῆς ἠδύνασε νὰ ἀναγνωρίσῃς τὸν πατρ-
μόν τοῦ ἰδικοῦ σου. Ναὶ εἶπεν ἡ μήτηρ βεβαίως θὰ τὸ
ἀναγνωρίσω. Τίνος ἡλικίας ἦτο τὸ τέκνον σου; ἑνὸς ἔτους,
ἐμειδίκα πρὸ πολλοῦ καὶ μόνον χθὲς τὸ ἐσπέρας εἶπε, μα-
μά μου. Θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν μοναστῶν
παιδίων, ἀλλὰ τί θέλεις μὲ δώσει; Μήπως ἔχω τι πλέον
εἶπεν ἡ τυφλὴ μήτηρ διὰ νὰ σοὶ δώσω, ἀλλ' εἰπέ μοι πρὸς
χάριν σου νὰ ὑπάγω ἀνυπόδυτος εἰς τὸ πέρασ τοῦ κόσμου
θὰ ὑπάγω. Τότε ἡ γραῖα εἶπε νὰ μοι δώσῃς τοὺς πλοκά-
μους τοὺς μέλανας καὶ νὰ σοὶ δώσω τοὺς λευκοὺς, τότε
ἔκαμον ἀνταλλαγὴν, ἡ δὲ γραῖα τὴν ἀδήγησεν εἰς τὸ
μέγα θερμὸν φυτοκομεῖον τοῦ θανάτου ὅπου φυτὰ, ἄνθη,
θάμνοι, δένδρα, εἶνε παρατεθειμένα καὶ διακεκριμένα κατὰ

ἡλικίαν. Πάν δένδρον, πᾶν γόρτον, πᾶν ἄνθος εἶχε τὸ ὄνομά του καὶ παρίστα μίαν ζωὴν ἀνθρωπίνην. Ἦσαν δένδρα μεγάλα εἰς στενοὺς πῖθους, ἑτοιμοὺς νὰ διαρραγῶσιν ἕνεκα τῆς σμικρότητός των· Ἦσαν πάλιν πολλὰ μικρὰ φυτὰ τεθειμένα εἰς πολυτελεῖς γάστρας, δεκάκις ἀναλόγως δι' αὐτὴν μεγαλειτέρας. Οἱ στενοὶ πῖθοι παρίσταν τοὺς πτωχοὺς, αἱ μεγάλαι γλάστραι τοὺς πλουσίους.

Ἐἶλος ἡ μήτηρ ἔφθασεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν παιδιῶν. Ἐδῶ τῇ εἶπεν ἡ γραῖα. Τότε ἡ τυφλὴ μήτηρ ἤρχισε νὰ ἀκροᾷται τοὺς παλμοὺς τῶν ἀνθέων καὶ νὰ θύγῃ τὰς παλλομένους καρδίαις των. Εἶχε δὲ κλίει τασάκις ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ τέκνου τῆς τοὺς παλμοὺς του αἰσθανομένη, ὥστε θὰ ἀνεγνώριζε τὴν καρδίαν του, καὶ ἐν μέσῳ μυριᾶδων ἄλλων καρδιῶν. Ἐδῶ εἶνε ἀνερώνησεν ἡ μήτηρ, τείνουσα τὰς χεῖρας τῆς εἰς μικρὸν τινὰ κῆκτον, ὅστις ἔκλινε μεμαραμένους παρὰ τινὰ ἐκεῖ πλευράν. Μὴ ἐγγίξῃς τὸ ἄνθος τοῦ τέκνου σου εἶπεν ἡ γραῖα, ἀλλὰ τοποθετήσου ἐδῶ πλησίον. Περιμένω τὸν θάνατόν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, καὶ ὅταν αὐτός ἔλθῃ μὴ ἀφήσῃς αὐτόν νὰ ἀποσπάσῃ τὸ δενδρύλιον, καὶ ἂν ἐπιμείνῃ, ἠπειλήσεν αὐτόν ὅτι θὰ κἀμῃς τὸ ἴδιον καὶ εἰς ἄλλα δύο δενδρύλια, αὐτός δὲ θὰ ροβηθῇ διότι ἔχει νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὸν Θεόν δι' ἕλα τὰ ἀνθρώπινα ἄνθη· εἶπεν ἡ μήτηρ διατί κρυώνω ; Εἰσέρχεται ὁ θάνατος, εἶπεν ἡ γραῖα μείνε αὐτοῦ καὶ νὰ ἐνθυμηθῇς ὅ,τι σὲ εἶπα, καὶ ἡ γραῖα ἔφυγε. Καθόσον ὁ θάνατος προσήρχετο ἡ μήτηρ ἤσθάνετο τὸ ψῆχος διπλασιαζόμενον. Δὲν ἔβλεπεν αὐτόν ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τέλος ἦτο ἐμπρὸς του. Πῶς ἠδυνήθης νὰ εὕρῃς τὸν δρόμον καὶ νὰ φθάσῃς ἐδῶ πρὸν ἐμοῦ εἶπεν ὁ θάνατος; Εἶματι ἡ μήτηρ ἀπεκρίθη. Ὁ θάνατος ἐξέτειναν τὸν

μικρὸν θραχίονα πρὸς τὸν κάκτον· ἡ μήτηρ ἐνεύθησασα,
ὅτι θὰ ξερριζώσῃ τὸν κάκτον ἐκάλυψεν αὐτὸν διὰ τῶν
χειρῶν της μετὰ τρυφῆς δυνάμεως, ὥστε οὕτως
οὐδ' ἐν ἐκ τῶν φύλλων του προσήγγισαν. Τότε ὁ θάνα-
τος ἐφύσησεν ἐπὶ τῶν χειρῶν της μητρός καὶ αἱ χεῖρες
της ἀπεσπάρθησαν τοῦ φυτοῦ κατάψυχροι ὡς μάρμαρον.
"Ἄφρων! δὲν θὰ δυνήθῃς νὰ παλαίσῃς ἐναντίον μου," εἶ-
πεν ὁ θάνατος. "Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς δύναται ταῦτο νὰ πράξῃ
εἶπεν ἡ μήτηρ. "Ἐγὼ πράττω ὅ,τι ἐκείνος μὲ διατάσσει
ἀποσπῶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ δένδρα, τὰ ὅποια ἐφύτευσεν ἐπὶ
της γῆς καὶ φυτεύω πάλιν αὐτὰ ἐπὶ τοῦ μεγάλου κήπου
τοῦ παραδείσου. Ἡ δὲ μήτηρ κλαίουσα ἀπήντησε ἀπό-
δος τὸ τέκνον μου, ἡ ἀπόσπασον καὶ τὸ ἰδικόν μου δέν-
δρον. Εἶνα ἀδύνατος εἶπεν ὁ θάνατος, σὺ θὰ ζήσης ἀκόμη
τριάκοντα ἔτη. "Ὡ ταλαίπωρος ἐγὼ πῶς θὰ διέλθω αὐτὰ
τὰ τριάκοντα ἔτη ὅπου οὔτε στήθος ἔχω οὔτε ὀφθαλμοὺς
οὔτε πλοκάμους, δὲς τα λοιπὸν τὰ ἔτη εἰς μίαν ἄλλην
μητέρα, ἡ ὅποια εἶνε εὐτυχιστέρα ἀπὸ ἐμέ. "Ἀπεκρίθη,
ὁ θάνατος «Βουλὴν Θεοῦ οὐδέποτε χαλαρᾶ βουλὴ ἀν-
θρώπου» τότε ἡ μήτηρ ἀπεκρίθη ἐὰν ἐγγίσης τὸ φυτόν
τοῦ τέκνου μου θὰ ἀποσπᾶσω καὶ ἐγὼ ταῦτα καὶ συνέ-
λαβε δύο φουξίας διὰ τῶν χειρῶν της. Μὴ ἐγγίξῃς εἰς τὰ
ἄνθη ταῦτα εἶπεν ὁ θάνατος· διότι θέλεις νὰ καταστήσης
ἄλλην μητέρα δυστυχιστέραν. "Ὡ μία μήτηρ ἀκόμη! Καὶ
εἶπεν τὰ ἄνθη. Τότε ὁ θάνατος συγκινηθεὶς ἔδωκεν εἰς
εὐτήν δύο ἀδάμαντας, εἶνε οἱ ὀφθαλμοὶ σου εἶπε μου
τοὺς ἔδωκε ἡ Νηρηΐς της λίμνης διερχόμενος ἐκαίθεν. Σὲ
τοὺς χαρίζω καὶ ἰδὲ εἰς τὸ βαθύ νῆμα της πηγῆς ὅπερ
εἶνε πλησίον σου, θὰ σέ εἶπω τὰ ὀνόματα τῶν δύο τού-
των ἀνθέων, ἅπερ ἤθελεις νὰ ἀνασπάρῃς, καὶ θὰ ἴδῃς

ἔβλεπον τὸ μέλλον καὶ τὸν θάνατον τῶν δύο τούτων φουζιῶν, τὰς ὁποίας ἠθέλησεν νὰ ἐκριζώσῃ. Καὶ ἀναλαβούσα τὰ ὑμῶν τῆς ἡ μήτηρ εἶδε εἰς τὴν πηγὴν. Ἦτο μαγικὸν θέαμα νὰ βλέπῃ τις διὰ ποῖον μέλλον ἀγαθοεργιῶν ἦσαν προωρισμένα τὰ δύο ἀνθρῶπινα, ἅτινα ἐπρόκειτο νὰ ἐκριζώσῃ τότε εἶπεν ἡ μήτηρ φοβερὰ ἔνοχος θὰ ἐγενόμην. Ἴδε εἶπεν ὁ θάνατος. Αἱ δύο φουζιὰ εἶχον ἀφανισθῆναι, καὶ ἀντ' αὐτῶν ἀνεφάνετο εἰς μικρὸν κάκτος, ὅστις ἐλάμβανε σχῆμα παιδίου. Τὸ παιδίον ἀνεπτύσσεται καὶ ἐγένετο ἀνὴρ πλήρης πλογαρῶν. Ἡ ζωὴ του ἦτο σύννεφον δακρῶν, παραφροῦν, ὀδύνης, ἀπέθησκεν αὐτοχειρ. Τίς ἦτο αὐτὸς εἶπεν ἡ μήτηρ; Τὸ τέκνον σου, εἶπεν ὁ θάνατος. Ἡ πτωγὴ μήτηρ ἀνεστράφη ἐκ κρηδίας, καὶ ἀνεγείρουσα τὰς χεῖρας τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν εἶπεν ὅτι παρὰ σοῦ γίνεται, γίνεται καλῶς λοιπὸν φύλαττε αὐτό. Τότε ὁ θάνατος ἔπεισε τὴν βραχίονά του νὰ ἀποσπάσῃ τὸν μικρὸν κάκτον ἀπὸ τῆς ζωῆς. Μὴ δυναθεῖσα δὲ ἡ μήτηρ νὰ ἴδῃ τὸ τέκνον τῆς ἀποθνήσκον τοῦ ἐδώσε πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἔζησε τριάκοντα ἔτη τυφλὴ καὶ ἐγκαρτερούσα. Ὁ Θεὸς ἔθεσε τὸ μὲν παιδίον εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἀγγέλων, τὴν δὲ μητέρα εἰς τὴν τάξιν τῶν μαρτύρων. Πόσον ἡ δυστυχὴς ὑπέμεινεν ἕνεκεν τοῦ τέκνου τῆς ὅπου καὶ ἐνικήθη ἀλλὰ ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν βουλὴν Θεοῦ δὲν χαλαρᾷ αὐτὴν τὴν ἀνθρώπου βουλή.

Τ Ε Λ Ο Σ.

